

roiased riided ärra, ning aias temmale puh:
rad riided ülle. Senni koue hüdminne läks
ülle, taewas selletas ennast ärra, ja päike
hakkas sojaste paistma. — Pärrest ärkas
se waene inimenne rõmsaste ommast un:
nest ülles, ja andis ennast rahhule jumma:
la armust, omma patto pärrest.

O p p e t u s.

Se unne näggeminne näitab, kuidas üks:
ki inimenne ei woi jummalaga digusse wasts
seista, sepärrest et meie keik patto porri sisse
olleme langend ja nenda ennast sellega roias:
tand. Peame meie agga jummalaga armust
ja hallastusfest kiinni, siis on meitel julgus,
et meie patto häddast saame ärra peastetud,

Kaks Waimolikkud

Trööstimise : Laulud.

Kui minna waene Pattune
Mo Pattud arwan järrele,

Täis Kartust siis mo Südda saab,
Ja minno Hirmuks tunnistab:
Muud polle lota Pattusel,
Kui Põrgo Piin ja Wallo seal;

Ta Jummalat on wihhastand,
Se läbbi sedda Palgaks saand,
Et peab temma Valle eest
Seäl sadetama iggawest
Se sure Wallo Tullesse,
Mis waewab Pattust kurjaste.

Saab se mind raskest ehmatand,
Mo Süddant kangelst hirmutand,
Siis mõtlen: Wäart ma ollen küs,
Et Jummal teeks ka nenda mull,
Et ilma Hallastusfeta
Mind lükkaks Põrgo Armota.

Agga tä Sanna ütleb meis,
Et temmal helde Issa Meel;
Ta on Mailma armastand,
Et se küs tedda wihhastand;